

A tak sa nehanbi za svedectvo nášho Pána ani za mňa, jeho väzňa,

ale trp príkorie spolu s evanjeliom podľa moci Boha.

2. Timoteovi 1:8

Hneď na začiatku chcem upriamiť vašu pozornosť na štýl, akým je tento list písaný, a čo je na ňom uchvacujúce.

Pavol mohol celkom prirodzene Timoteovi písať iba o inštrukciách, ale on pomedzi všetky napomenutia, povzbudenia a príkazy do textu ešte vsunul nádherné časti o evanjeliu. Vidíme to v druhej časti prvej kapitoly od 9. verša a tiež i v druhej kapitole. Text je akoby popretkávaný krásnymi výrokmi evanjelia. Pavol nimi list doslova vyzdobil.

Smutná skutočnosť je, že ľudia sú voči nemu ľahostajní. Myslia si, že evanjelium vôbec nepotrebujú. Potvrdzujú to aj skúsenosti z ulice. Keď ľudí oslovíme evanjeliom, tak sa väčšinou všetci otáčajú chrbtom. Zvyčajne mávnu nad ním rukou a posmešne pokývajú hlavou.

Pavol však učí, že sa nemáme hanbiť za evanjelium a spolu s ním trpieť príkorie. „A tak sa nehanbi za svedectvo nášho Pána ani za mňa, jeho väzňa, ale trp príkorie spolu s evanjeliom podľa moci Boha" (2. Timoteovi 1:8). Timoteus sa nemá hanbiť za svedectvo o Pánovi Ježišovi, za svedectvo evanjelia a trpieť aj príkorie, ktoré s jeho zvestovaním súvisí. Rovnako to platí aj pre nás, aby sme sa nehanbili vydať svedectvo o evanjeliu, napriek tomu, že prichádza protivenstvo, keď ho zvestujeme ľuďom.

Po mojom obrátení som si myslel, že keď niekomu poviem túto radostnú zvesť o záchrane človeka a odpustení hriechov, tak ju predsa s nadšením musí prijať. Stretol som sa však s pravým opakom. Ľudia neprijímajú skutočnosť, že sú hriešni. Tento svet ich naučil zmýšľať tak, že veria, že sami sú dobrí a že nepotrebujú záchranu. Veria tiež, že Boh je natoľko dobrý, že zachráni každého, a čudujú sa, že by mohol zatradiť nejakého budhistu, ktorý robí dobré skutky. Vo svete prevláda humanistický svetonázor, ktorý človeka vykresľuje ako v podstate dobrého – ale Boh na nás pozerá úplne inými očami.

V prvom rade je Boh sudca, ktorý povedal, že odsúdi každý hriech a bez trestu nenechá nikoho. Zároveň s tým ale ponúka záchranu v Kristovi – a v tom spočíva jeho dobrota. Túto zvesť nesieme do sveta a nehanbíme sa za ňu, hoci nás vysmieávajú. Niektori sa môžu spýtať: „Ako tam ešte môžeš ísť? Ako ešte môžeš niekomu hovoriť, keď ťa aj tak vysmeje?“ Robím to preto,

lebo Boh mne a všetkým, ktorí tak robia, dáva silu k zvestovaniu tejto dobrej správy. Pavol v 3. kapitole píše, že ho stihli mnohé utrpenia a prenasledovania v Antiochii aj v Ikonii, a pridáva, že „zo všetkých ma vytrhol Pán“. Vidíme, že človek skutočne dokáže mocou Božou tieto veci pretrpieť a preniesť sa aj cez posmech. Svet nás nikdy nebude milovať, no my sa nebudeme hanbiť za to veľké vyznanie, že nás Boh zachránil skrze svojho Syna, a to, čo by nás pri zvestovaní evanjelia malo poháňať, je milosrdenstvo a láska, ktorá je vyliata do našich sŕdc skrze Svätého Ducha. Veď ja sám som bol predtým taký istý: hluchý a slepý voči evanjeliu. Boh mi však dal obrátenie a rovnako ho môže dať aj tým, ktorí sú vonku. Hoci sa aj pri nás môžu naplniť slová apoštola Pavla z 2. Timoteovi 3:12: „Ale aj všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať“, nemalo by nás to zastaviť, veď v sebe nosíme nádej, pre ktorú aj žijeme, že miesto nášho zemskeho prebývania je len dočasné, že je to len miesto nášho „pútnictva“, a naše srdce je upriamené k tomu, čo nás ešte len čaká. Takto sme určite ochotní všetko pretrpieť a nehanbiť sa. Veď musíme mať na pamäti aj slová Pána Ježiša, ktoré sú zároveň výstrahou: „Lebo ktokoľvek by sa hanbil za mňa a za moje slová v tomto pokolení cudzoložnom a hriešnom, za toho sa bude aj Syn človeka hanbiť, keď príde v sláve svojho Otca so svätými anjelmi“ (Marek 8:38).

Slová z predchádzajúceho verša sú tiež testom našej vernosti voči Pánovi a jeho evanjeliu. Kto sa hanbí a je utiahnutý, asi nemá ešte dobré vyznanie. Mladý kresťan, ktorý zažíva prvý odpor, tak ako som ho zažíval ja, by sa mal obrátiť v prosbe o pomoc na Boha, aby ho naučil byť smelým. Veď Pán Ježiš povedal, že máme učiteľa v nebi, Krista. On je naším učiteľom, schopným nás posilniť a v jeho moci vyzbrojiť do vojenskej služby, ako je napísané v 3. verši 2. kapitoly: „Ty teda znášaj zlo ako dobrý vojak Ježiša Krista.“ Je to duchovný boj a my všetci sme vojakmi Ježiša Krista. Je to nádherné povolanie byť vojakom Ježiša Krista, byť v jeho armáde a potom navždy s ním v jeho dome (Židom 3:6).

Po predošlej inštrukcii alebo príkaze (verš 8) Pavol do textu vkladá nádherné slová o spasení (verš 9): „... ktorý [Boh] nás spasil a povolal svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa vlastného preduloženia a podľa vlastnej milosti, ktorá nám je daná v Kristu Ježišovi pred večnými časmi.“ Povolal nás svätým povolaním. Sme snáď povolaní pre to, že by sme si niečo zaslúžili? Je v nás snáď niečo dobré, nejaký dobrý skutok? Nie! Pavol oznamuje, že sme povolaní „nie podľa našich skutkov“, ale podľa milosti – Boh nám dal milosť, ktorá bola v jeho

Synovi, v Kristu Ježišovi. A bola zjavená, keď prišiel Pán Ježiš na svet, aby vykonal to, na čo bol poslaný (Židom 10:7). Až keď sa Kristus zjavil na tomto svete, vtedy sa spolu s ním, píše Pavol, zjavila aj Božia milosť.

Mal som 41 rokov, keď som uveril. 41 rokov som chodil v temnote a podľa žiadostí tohto sveta. Robil som si, čo som chcel a ako som chcel. Počul som zvesť evanjelia, počul som, že Kristus zomrel na kríži, ale nič to so mnou nerobilo, pretože sa ma to, ako som si vtedy myslel, nijako netýkalo. Nebolo to pre mňa v tom čase. Akoby to obtekalo okolo mňa, ako voda obteká obrovský balvan. Bolo to tak, pretože ten balvan bol zasadený v mojom srdci. Taký bol môj stav: Obrovský kameň vo mne, ktorý ale jedného dňa Boh rozbil.

Ťažko sa vysvetľuje, aký bol môj život predtým a aký je teraz, ale nehanbím sa za toto svedectvo. Svedectvo o diele, ktoré Pán vykonal vo mne. Mohol by som o tom svedčiť a rozprávať, ale najlepšie by to mohla povedať moja manželka. Ona je svedkom môjho predchádzajúceho života, obrátenia a života teraz. Ona vie, čo znamenal balvan v mojej hrudi a čo znamená obrátenie hriešnika. Ale určite mi to nebolo dané pre nejaký môj „dobrý skutok“. Dlhé roky som kráčal svojou cestou – a Kristus už bol ukrižovaný, ale milosť mi bola zjavená až po 41 rokoch môjho života. Boh v Kristovi mi dal milosť ešte vo večnosti, zjavená mi bola, až keď som spoznal Krista, keď som spoznal, kto On je a čo vykonal. A to sa stalo až po štyridsiatom prvom roku môjho života. Boh nepožaduje od nás skutky, lebo „nie na základe našich skutkov nás povolal“, ale dáva spasenie zadarmo, z milosti, tak ako volá prorok Izaiáš 55:1: „Hoj, všetci žízni, podťte k vodám, a vy, ktorí nemáte peňazí, podťte, kupujte zbožie a jedzte! Podťte, kupujte bez peňazí a bez platu, víno a mlieko!“

Zadarmo! Nikdy by sme neboli schopní zaplatiť za dielo zmierenia a vykúpenia, ktoré sa v

Ježišovi Kristovi udialo na Golgote. Boh to všetko dáva zadarmo. Kto je ten žízny (smädný)? Ten, ktorý sa našiel ako hriešnik, ktorý potrebuje spásu, a prestal o sebe zmýšľať, že je dobrý a že všetko bude dobré, ale vidí svoju stratenosť a hľadá východisko zo svojho žalostného stavu. Boh ponúka dielo kríža Ježiša Krista úplne zadarmo!

Prorok Izaiáš vo verši 55:2 pokračuje: „Prečo vynakladáte peniaze na to, čo nie je chlebom, a svoju prácu na to, čo nenasycuje? Nože ma poslušnite a jedzte dobré a nech sa kochá vaša duša v tuku!“ Ľudia vynakladajú „peniaze“ na to, čo nie je chlebom. Načo sú nám sviatosti? Načo obete? Načo tie pútnické pochody k nejakej soche znovu a znovu? Načo to je? To všetko je márnosť! To nikoho „nenasýti“, to nikoho nezachráni! Boh ľuďom ponúka záchranu v Synovi, a to úplne zdarma. „Nakloňte svoje ucho a počujte ku mne! Počujte a nech žije vaša duša! A učiním s vami večnú zmluvu, rôznu milosť Dávidovu, vernú“ (55:3). Boh je dobrý. On chce, aby žila naša duša, nechce od nás skutky, nechce zásluhy. Zoberte zadarmo a jedzte z toho tuku. Toto je to, čo sme spoznali. Toto je to, čo som spoznal aj ja po 41 rokoch života v temnote. A to sa stáva každému, kto uverí v Ježiša Krista a jeho dielo. „A pohltí na tomto vrchu tvár závoja, ktorý leží na všetkých ľuďoch, aby zavl, a prikrývku, ktorá je rozprestretá na všetkých národoch, aby prikryla“ (25:7). Izaiáš tu prorokuje o tom, že na všetkých národoch leží prikrývka, ktorá sa odstraňuje iba Kristom. Čo sa nám stalo? Prišiel a pohltil závoj a prikrývku, ktorá na nás ležala. Aj ja som žil v temnote, ale prišlo ku mne evanjelium a s ním prišiel Kristus, ktorý strhol závoj z mojich očí, odstránil zo mňa prikrývku a do mňa vstúpilo jeho svetlo života. Zasvietil mi Kristus, pohltil tmú smrť a uvidel som život.

Izaiáš prorokuje, že smrť bude pohltená na večnosť: „... pohltí smrť na večnosť, a Pán Hospodin zotrie slzu z každej tváre a odstráni potupu svojho ľudu z celej zeme, lebo Hospodin hovoril“ (25:8). A Pavol oznamuje, že už sa to stalo: „... zahladil smrť a vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť skrze evanjelium“ (2. Timoteovi 1:10). A stalo sa to aj pri mne! Neporušiteľnosť je večný život. Čaká nás síce ešte fyzická smrť, ale tá už nad spasenými v Kristovi nemá vládu. Je to nádej, v ktorej teraz žijeme. Bude odstránená slza z každej tváre, bude odstránený hriech. Hriech nám je už teraz odpustený pre Kristove zásluhy a potom bude naše telo poníženia premenené do slávneho, osláveného tela. Tam bude odstránená naša potupa, už sa viac nebudeme hanbiť. „Preto povedia toho dňa: Hľa, toto je náš Boh, na ktorého sme očakávali, a vše nás spasil; toto je Hospodin, na ktorého sme očakávali! Plesajme a radujme sa v jeho

spasení!" (Izaiáš 25:9)

Radujeme sa, veď je to obrovské imanie, ktoré sme dostali od Boha: spoznali sme Krista. Pavol píše: „Krásne u teba zložené imanie stráž a zachovaj Svätým Duchom, ktorý prebýva v nás" (2. Timoteovi 1:14). Zložené imanie znamená majetok veľkej ceny. Niečo ako vložiť na účet vysokú sumu peňazí. Táto suma vysokej hodnoty je do nás vložená. Je to viera, ktorá je do nás vložená. Túto vieru máme strážiť a zachovať v Svätom Duchu, lebo aj Svätého Ducha sme dostali. Kto nás priviedol ku Kristovi? Svätý Duch. Kto všetko vykonal na kríži? Náš Pán Ježiš Kristus a Boh, ako zasľúbil, dal Ducha Svätého, ktorý je v nás, ktorým sme zapečatení na deň vykúpenia. Týmto Duchom máme strážiť našu vieru. Musíme pamätať na to, že na tomto svete nemáme vyhraté. Pán Ježiš povedal: „Kto vytrvá do konca, bude zachránený.“ Pavol v poslednej kapitole píše: „Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal, vieru som zachoval"(2. Timoteovi 4:7). To isté musíme robiť aj my! Musíme zachovať vieru a zachovať ju až do konca prebývania na tejto zemi.

O vieru musíme bojovať, musíme si ju strážiť, dávať pozor na to, čo je do nás vložené. Musíme dávať na seba pozor, aby sa naše srdce nezatvrdilo hriechom, pretože hriech zatvrdzuje srdce. Zatvrdené srdce môže od viery odstúpiť. V Písmach je veľa napomenutí v tomto smere, ako napr. v Liste Židom sa píše, že Izrael nevošiel do jeho odpočinku pre neveru. Národ, ktorý prešiel cez more, o čo sa neúspešne pokúsili aj Egypťania, tých ale more pohltilo a Izrael prešiel, ale aj tak neverili Bohu. Je napísané: „Nevošli pre neveru.“ Lenže na iných miestach je napísané, čo bolo dôsledkom tej nevery. Pavol o tom píše v Liste Korinským veľké výstrahy, ktoré platia aj pre nás, aby sa nezatvrdzovalo naše srdce hriechom. Ako tí, čo na púšti pokúšali Krista a pomreli od hadov, alebo smilnili a v jeden deň ich padlo 23 tisíc. S neverou je spojený hriech. Musíme dávať pozor na seba a navzájom sa strážiť. Utekať od hriechu a strážiť si v sebe vieru. Božie dieťa od hriechu uteká. Preto máme Svätého Ducha, aby sa naše srdce nezatvrdilo hriechom, lebo hriech nepatrí do nášho života. Pavol však v 12. verši potešuje a povzbudzuje: „... lebo viem, komu som uveril, aj som presvedčený, že má moc ostrážiť to, čo uložil u mňa, do tamtoho dňa." Boh je mocný to, čo do nás uložil, v nás aj ustrážiť, ale my musíme dávať na seba pozor, aby hriech neprevládol a neovládol naše srdce.

Keď si cirkev sadá za stôl k pamiatke večere Pánovej, nech všetci rozmýšľajú o tom, ako draho sme boli kúpení. O tom, že niekto musel zaplatiť obrovskú cenu. Otec dáva svojho Syna. Jediného, milovaného. Je to pre nás nepredstaviteľné. A nebol to iba obyčajný Syn, ale Syn, ktorý je v lone Otcovom, o ktorom Boh povedal: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie. Jeho počúvajte!“ Toto si uvedomujme, budme za to vďační a potom sa nebudeme ani hanbiť za svoje vyznanie, že nám zmenil život Pán Ježiš, ktorého teraz chceme nasledovať a o ňom svedčiť.

Tak teda tí, ktorí Pána ešte nepoznajú, nech odstúpia od každej neprávosti a nech ho hľadajú, dokiaľ sa dá nájsť. „Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko! Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť“ (Izaiáš 55:6-7). Boh je hojný odpustiť. Boh svoju milosť dáva zadarmo. Sami seba nevykúpime zo svojich hriechov a moci temnosti. Na toto pamätajme a držíme vždy dobré vyznanie, nech nie je zastretá sláva evanjelia a všetko potom dokážeme mocou Božou pretrpieť. Týmto naplníme svoje srdcia a myseľ nasmerujeme k tomu, že máme Pána Ježiša, že je tu svedectvo o vykúpení, ktoré chceme vždy vyznávať.